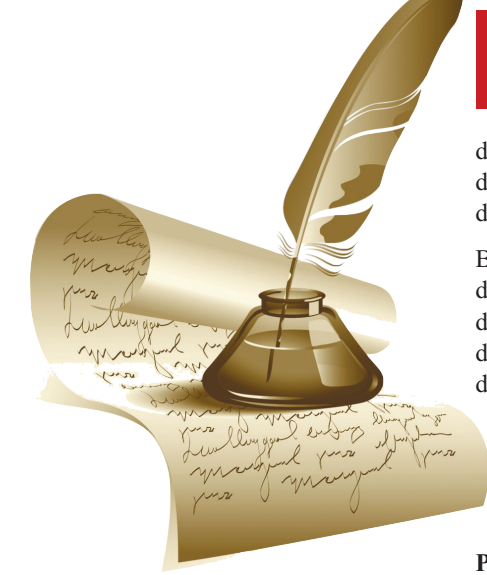

Şənbə üçün nəzm

daha çox inanırsan ağrılarna,
daha çox ağlayırsan keçmişinə,
daha çox udur səni miyanə boşluq...

Bir də
daha çox hamılaşırısan,
daha çox heçkimləşirsən,
daha çox yadlaşırılar
dost-doğma adamlar.

Və Allaha bir ömürlük
bu duanı pıçıldayırsan:
İlahi, məni bütün bədənlərdə unuttur...

Pıçıltı...

dəcəl uşaq bir daş atıb
bu yuvanı uçursa,
gələn bahar bu eyvanda bir qaranquş kəm
gələr.
nəsə çatmaz göy üzündə, bir quş yeri boş
qalar,
səni də başqa şəhərin yağışları isladar...
səni də başqa şəhərin yağışları isladar,
başqa küçəyə açılar sərxoş pəncərələrin.
kimsə çatmaz bu şəhərdə hər gecə “səhv
düşməyə”:
“bu sevgini qışqırma... pıçıltısında
qalsın...”
bu sevgini qışqırma... pıçıltısında qalsın,
bu gedişin, bu yoxluğun
bir adı da olmalı.
bir adı da olmalıdı
bir ömür yorğunluğun,
bu təkliyə yoluxmağın
bir adı da olmalı...
bu təkliyə yoluxmağın bir adı da olmalı,
bir əlinlə başına döy, o biriylə sığal çək.
güzgüyə bax, gülümsə, de ki: “səndə alın-
madı,
nəsə... nəsə... olmadı! nəsə... nəsə...
olmadı”...

1, 2 və başqa rəqəmlər...

belə olmalı deyildi, dostum,
bunca hündür olmayacaqdı divarlar,
indi mənim qısıldığım küncdən
heç kimsə görünmür
deyirəm ki, belə olmur...

onda lap çoxdan idi
onda hamı sağ idi
yaxşı yadımdadı
anamızın qarğışı da heç kimsəni tutmazdı
Allah da heç kimi öldürməzd
sən deyirdin: uzaqlar olmayacaq...
amma
mən qorxurdum
qorxurdum ki, hamı birdən susa bilər...

qorxuram
qorxuram ki
hamı birdən susa bilər
səsini itirə bilərəm, dostum
“hardasan”ını, “necəsən”ini
eşitməyə bilərəm
bir də görərsən ki
heç kimin səsi yoxdu
mən sənin səsinə sığmıb
bir ömür ovunduraram özümü
deyirəm ki, məni səsinsiz qoyma...

mən sənin nə etdiyini
hara getdiyini
kiminlə içdiyini bilmək istəyirəm
bilmək istəyirəm nə geyindiyini, nəyə bax-
dığını
niyə gülümsədiyini...
əllərinin hərəkətini görmək istəyirəm
bilirsənmi
indi gələn yoxdu - quruca yollar var
qucaq yoxdu - quruca qollar var
büsbütün yiyəsiz bədənlər
indi yataqlar...
bir də görərsən ki
heç kimin əli qalмайıb
mən sənin əlindən tutub
bir ömür yeriyyə bilərəm
deyirəm ki, məni əllərsiz qoyma...

belə olmalı deyildi, dostum
belə olma...

İll
əlin hər yerdən üzülər
və heç kimsəyə çatmaz
oturub ağlayarsan əllərinin
bu çarəsiz halına.
taleyin işinə bax...

gör bir səni necə tutmuş Allahının qarğışı
dodaqların cadar-cadar və
öpüşsüzləmişlər.
gör qarşıda necə quru, necə yorğun ömür
var
bəş deyirdin göz yaşları
yağışı da isladar...

bəş deyirdin göz yaşları yağışı da isladar

bəş deyirdin ümidlər taa
bizə görə olmaz
niyə belə küsürsən?
hərdən lap xırda şeylərdən
başlayır unudulmaq
deyirlər ki,
arzuları öldürməsən
heç nə düzəlməyəcək...
bizə də görə olmayacaq
bir cüt uşaq əlləri
yar telləri görə olmayacaq
baxıb ovunmağa
aldanıb yaşamağa
bu qara dünyanın bər-bəzəyinə
bizə bir ana tapılmayacaq
yığışb köçməyə dünyadakı
bütün künclərimizdən
düzlaşmış dizlərinə
daha heç nə şəkillərdəki kimi olmayacaq
bizi aldadan quşlar
çoxdan öldülər fotoaparatlının
tətik səslərində...

İll
günəşi oğurlanmış ömürlər var
açılmaz sabahları
tanrının unuduğu adamlar var
eşidilməz ahları
nədən ki
məscidlərdən gələn səslərə qarışb itdi
palatalardan ucalan dualar
mən sizə demişdim axı
Allahın da tərs damarı var...

İll
gün gəlir
bədəninəki ağrıların
xatirələrə çevrildiyinə inanırsan
məsələn, yaxşı bilirsən
ki,
nevrozun sarışan halları
kimin gedişidi
kimin gəlməyişidi
kimdəki keçmişindi...

xatırlandıqca daha çox
inanırsan ağrılarna
daha çox ağlayırsan keçmişinə
daha çox udur səni qapqara boşluq...

bir də
daha çox hamılaşırısan
daha çox heçkimləşirsən
daha çox yadlaşırılar dost-doğma adamlar...

Və Allaha bir ömürlük bu duanı
pıçıldayırsan:
İlahi, məni bütün bədənlərdə unuttur...

İll
bir az da qalsaydın deyəcəkdin ki
lap deyəcəkdin ki, səsiz alınmır
guya çətin olur təklilik dediyin
guya gecələrin Günəşi olmur

bir az da qalsaydın
bir az qalsaydın
deyəcəkdin ki
sabaha şaxta var
əynini qalın elə
üşüməyim...

Şəhriyar Del Gerani

Oktyabr şeiri...

Kəsib tullayasan qollarını da,
yetim saxlayasan qucaqlarını.
Biryolluq hamıdan çıxıb gedəsən,
bir it qucaqlaya ayaqlarını.

Ay ağac, yazıqsan - qış ağacısan,
bu bekar torpağın boş ağacısan,
bilsəydim anamın baş ağacısan,
o vaxt sındırmazdım budaqlarını.

Qırmızı kəndirdə boynun dincələ,
ölüm də gələndə gülürüz gələ.
Bir gün uzaqlardan bir payız gələ,
deyə ki, “Qaytarın yarpaqlarımı...”

Sən axı bilmirsən
üzündən iraq -
it kimi darıxmaq nə təhər olur...

Sən axı bilmirsən
sənin yoxluğun
hamıdan, hər şeydən
beş-betər olur.

Sən axı bilmirsən
əlim qurusun -
sənə açmadığım zəng zəhər olur.
Günəş zəhər olur,
gün zəhər olur,
yağış zəhər olur
yol zəhər olur,
bir qurtum araqla
bir siqaretlə
uzanır gecələr
taa... səhər olur.

Sən axı bilmirsən
hardan biləsən
üzündən iraq -
it kimi darıxmaq nə təhər olur...

Gün gəlir bədəninəki ağrıların
xatirələrə çevrildiyinə inanırsan.
Məsələn, yaxşı bilirsən
Ki, nevrozun sarışan halları
kimin gedişidi,
kimin gəlməyişidi,
kimdəki keçmişindi...

Xatırlandıqca